

pošto. Tanki in Miha ga brž primeta zaradi tiste listine. Lipovec prizna, da je res prišla v njegovo last in da je pripravljen Tankemu tudi vrniti jo, toda s posebnim pogojem. In ta pogoj se glasi: »Rudolf Tanki mora v pričo vseh trdno obljubiti, da se ne bo nikdar več v svojem življenju ženil s tako žensko, s katero bi se ne mogel pametno pomeniti v njenem materinem jeziku.«

Tanki je s tem predlogom zadovoljen. — S tem so končane tudi vse Mihove

spletke nasproti nespametnemu ženitovanju Rudolfa Tankega.

Ko je rateški pismonoša — doslužen vojak — to slišal, kar se je bilo dogodilo, rekel je: »Ta pa, — ta! Poštar zna! Jaz sem bil pri vojaki, a on je bil pri vragih.«

Poštar sam, ki prepušča sodbo o svojem ravnanju — ne hoteč hvaliti se — drugim, méni takó-le: »kakoršna bolezen, tako zdravilo.«

(Nadaljev. prih.)

Nevesta.

Udarci polunočne ure
Nad mirno se vasjo glasé,
Na oknu pa, nevesta mlada,
Oči še trudne ti bedé.

Oziraš v noč se temno-jasno,
V lasih se veter ti igra,
Bodočnost premišljuješ tajno,
Srcé ti burno trepetá. —

Na nebu zvezda se utrne,
Svitloba njena otemni:
Nevesta pa obraz zakrije,
Bolestno, tužno zaječi. —

In plakaš, mlada deva, plakaš,
Ti kaplje solza za solzó,
Ker plašiš se, da sreče zvezda
Že jutri utrnila bo.

Borodin.

Okamneli svatje.

(Po narodni pravljici.)

Le brzo vstani, Zorika!
Daj lasce razčesati;
Obleci krila svilena,
Natakni prstan zlati;
Pripni še venček v kitice,
Pripni si šopek v nedrije!
K poroki vedno zvesto
Popeljem te nevesto.

In brž ti vstane Zorika,
Najlepša v srenji celi,
Za roko prime ženina:
»Le urno k cerkvi beli!

K altarju tje stopila bom
In s tabo se združila bom:
Srcé pa tebe vroče —
Ljubiti vedno hoče.«

Leži dolina Ribniška
Prostrana na široko;
V ozadji góra je strmá,
Kipi v nebo visoko;
Tam steza kvišku vije se,
Da vsakdo rad počije se.
Veselih svatov tropa
Sedaj po stezi stopa.